

Un amor del record

Laura Rovira Masiques

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Les sis de la tarda. El rellotge del menjador toca tres quarts. Sempre havia tingut problemes amb la maquinària i mai aconseguíem que toqués a l'hora. L'havíem adquirit en un antiquari just després de casarnos. L'Eliseu sempre volia anar per Barcelona a buscar peces antigues. Havíem recorregut carrers i carrers buscant petites botigues amb mobles antics, quadres vells, màquines que ja no funcionaven...

Avui fa un aire espantós, no és normal en aquest temps. La porta d'entrada ja torna a grinyolar. Aquestes coses les arreglava l'Eliseu. Hauré d'agafar abric i bufanda. Després de tancar el porticó de casa sóc al carrer i tombant la cantonada hi ha la botiga de la Serafina. És una dona encantadora. Havíem anat juntes a escola, el poc temps que hi vam anar, és clar. Havíem après a escriure, a llegir, fer quatre números i fer costura, per descomptat! Quins canvis! Ara la Laia, la meva néta, fa anglès, informàtica, ioga...

A mi m'agrada molt llegir. M'agraden les novel·les romàntiques. L'Eliseu sempre que podia me'n regalava alguna que trobava en algun quiosc o, fins i tot, en aquelles botiguetes antigues on hi havia llibres llegits i rellegits amb pàgines ondulades i grogoses i amb olor a pols, de tenir més vida que nosaltres mateixos.

M'arribo fins a plaça. Avui hi ha hagut mercat i deuen haver dut fruita i verdura fresca. Queda el carrer ple de fulles lletges dels enciams i restes de caixes i bosses. La Carmeta, a la seva parada, sempre porta coses bones del seu hort. Abans, l'Eliseu s'arribava a l'hort que tenim i collia ell mateix tot el que calia. Ara, a l'hort, només hi queden herbes, plantes salvatges i verdissa d'aquella

que no saps ben bé què és. Fa anys la gent no havíem de comprar tant. Potser, també era, perquè no podíem tant. Però ens arreglàvem amb menys. Jo havia fet sopes de verdures per a una setmana!!

Fa una tarda desencantadora. L'aire fa córrer les fulles del carrer com si juguessin a perseguir-se entre elles amagant-se entre les cames de la gent. Els arbres del barri estan pelats i els colors ocres i amarronats decoren els dies.

Recordo un any que vam anar uns dies a Paris. L'Eliseu coneixia tos els carrers típics de la ciutat i jo quedava embadalida mentre escoltava les seves explicacions. No era pas que fóssim rics, nosaltres, però les coses ens havien anat força bé. De tant en tant, ens permetíem alguns capricis. Jo, de joveneta, sempre havia somniat anar a Paris. Aquell viatge va ser meravellós. Em sembla que va ser l'últim. Poc a poc ens vam anar acomodant a les comoditats de casa i cada vegada ens feia més mandra sortir amb les maletes amunt i avall. A vegades quedàvem amb la Rosa i en Manel i venien a sopar a casa. Després d'un bon àpat ens agradava sortir a la fresca, al porxo. Allà parlàvem hores i hores de coses nostres. Se'ns feien les tantes de la nit, xerrant amb la tassa d'herbes a les mans. Ara, si surto al porxo només veig blocs de pisos i sorolls de televisors encesos que fan que t'esveris més que no pas et relaxis.

Se'm farà tard. Aquesta pujada és infernal. Per arribar a la placeta has de fer un esforç terrible. Amb la Serafina, a vegades, anàvem a caminar i pujàvem per aquí. Ara ja no. És massa esgotador.

Quan arribi a casa aquesta nit, estaré baldada. No sé

pas com és que m'he embolicat d'aquesta manera. Mira que m'ha enredat ben bé la Rafaela! I el més curiós és que no sé perquè vaig acceptar. A aquestes edats ja no s'han de fer segons quines coses. I la meva filla tan il·lusionada amb aquesta cita. Mare de Déu! Com m'haig de veure! Jo quedant amb un home que no és l'Eliseu!

A casa em diuen que no hauria d'estar tan sola, que encara haig de viure i ser feliç. Jo ja ho sóc. Tinc la meva família, algunes amigues... I el record de l'Eliseu. Després de la mort és l'únic que ens resta.

Encara faré tard. I aquest vent que em deixarà els cabells fets un nyap.

Quina vergonya. Què li dic jo al Tomàs? Jo només sé parlar de la família i dels records...

Em sembla que m'aturaré a Ca la Paquita a prendre unes herbes. Estic nerviosa i tot. No sé perquè, però. Li diré a la Paquita que vaig a veure a la meva cosina que viu per l'avinguda. Si ho sabessin! No els puc pas dir que tinc una cita!

He sortit de casa sense paraigües i encara plourà.

Hi ha poca gent a Ca la Paquita. És una granja de tota la vida. Pobra dona, es va quedar vídua ben jove. En Bartomeu ja no va tornar de la guerra. Va haver de pujar els dos fills ella sola. Però és feliç. Cada diumenge se'n va d'excursió amb la gent del casal. Ha fet bons amics...

No m'ha preguntat res la Paquita. Només m'ha portat les herbes i m'ha parlat del temps. Encara sort.

Demà faré arròs. A casa a tothom li agrada. Els meus fills ja esperen el diumenge per venir a casa a dinar. Amb la

feina que tenen, mengen qualsevol cosa durant la setmana. Els diumenges els agrada seure a taula fent l'aperitiu mentre parlen dels nens o de la feina o de què faran les properes vacances.

Em sembla que pagaré les herbes i me n'aniré. Aviat començarà a fosquejar. Pago. Un euro amb seixanta, un got d'aigua amb herbes! És clar, que com que no sé quantes pessetes són exactament, doncs mira, pago i llestos! Això de l'euro ha estat ben bé una disbauxa per la gent gran com jo. Hi ha cèntims que queden al fons del moneder i sembla que mai més els podràs tornar a trobar.

Li he dit a la Paquita que m'espera l'Elia, la meva cosina. He marxat sense esperar que em preguntés res més.

A la propera cruïlla hi ha la fleca d'en Quim. Als capvespres desprèn una olor de pa boníssima. Tota la nit amb els forns i les masses... per tenir-ho tot llest al matí. És una mica lluny de casa, però escolta'm, no hi manera de trobar bon pa més a prop. El que venen el probes i a l'endemà és dur com una sabata i s'esquerda tota la crosta només tocar-lo. Tot és pa d'aquell congelat que l'escalfen en els fornets aquests i a mitja tarda ja no val res.

En fi, només faig que endinsar-me en les meves cabòries.

No sé pas si ho podré fer això. Fa molts anys que no he tingut una cita. Una cita! Quina paraula tan curiosa! He quedat amb un senyor de fora del barri que ve de part de la Pilar, l'amiga de la Rafaela. Bé, es veu que havia viscut per aquests varals de jovenet, però ja en fa molts

anys d'això. M'ha dit que si és tan bon home, que té una família molt maca i no sé quantes coses més. Semblava que em volgués vendre alguna cosa. La meva filla els ho va explicar als nois i tots estaven entusiasmats. Que si m'ho passaria molt bé, que si estava sola des de feia molts anys...

No ho sé, a la meva edat, què vols que faci?

Hem quedat a les vuit. Així, si no m'hi trobo bé, diré que haig d'anar a fer el sopar.

Sempre m'ha agradat sopar d'hora. Des que estic sola que sempre sopo aviat mirant les notícies de la televisió. M'hi he acostumat. Abans no teníem hora: avui a les deu, demà a casa els amics a quarts d'onze... Quan vius sol, els dies es fan més llargs i si no tens cap entreteniment, costa fer passar les hores. A mi això no em passa massa. Sempre tinc coses a fer: vaig a caminar o cuso o lleigeixo... En canvi, la veïna es passaria el dia

xerrant amb un o altre per matar el temps. Sempre diu que no sap què fer.

No sé si arribar aviat o una mica tard. Si arribo jo primer, potser tindrè més vergonya. M'hauré d'aixecar, ai no ho sé! Ara que si ell ja hi és no sé quina fila faré entrant i buscant-lo...

Ja estic arribant, faré una mica d'estona mirant aparadors i mira, arribi primer qui arribi!

-Hola Eulàlia! –em diuen pel darrera.

-Hola , que tall!- responc

És la Rafaela. Segur que vol veure si estic a punt per la

cita que m'ha preparat. Ja és casualitat trobar-me-la per aquí! No sé perquè li vaig fer cas. Li he dit que ja hi anava, que havia quedat a les vuit, i he continuat carrer amunt. Ella m'ha dit que anava a comprar per fer escudella demà.

Si giro la cantonada trobaré la granja on he quedat. Encara falten vint minuts. Potser podem parlar dels fills que tenim o dels néts. Es veu que la seva dona va morir molt malalta i d'ençà d'aleshores ha estat sol.

Cada vegada vaig més de pressa. Ja està, ja veig el cartell de la granja. Està il·luminat. Són les vuit i ja és fosc. Els vidres del local no deixen entreveure la gent que hi ha a dins. Empentant la porta d'entrada sento l'escalfor que surt de l'interior: una barreja d'ambient creat amb la calefacció, el tabac i la clientela que es resguarda del vent fred del carrer.

Els dubtes m'atabalen i deixo anar la porta i torno a fer un pas enrere. No entro, me'n vaig. Un esbufec i sóc foa. Ja estic tranquil·la. No necessito ningú. Em sap greu per aquest home, pobre Tomàs! Potser s'ha quedat sol a la taula esperant que algú el sorprengués amb una mica de companyia o amiat. Potser no, potser no havia arribat o potser ni tan sols tenia ganes de trobar-se amb una dona que no sabia ni qui era...

Soparé una mica i demà ja serà diumenge.

No sé si agafar un taxi, ja és fosc. Ara que caminar m'anirà bé. Quina vergonya! Si em veiés l'Eliseu, no sé pas què em diria. I, demà, què els dic als nois? Mira, doncs, que pensin el què vulguin.

-Bona nit. –sento pel darrera.

És la Teresa. Espero que no m'atabali amb les seves tafaneries.

-Adéu, adéu...

Encara bo que he anat de pressa si no encara fora allà escoltant historietes.

He caminat un bon tros fins a casa. Obro el porticó, encenc els llums i per fi sóc dins. L'entrada, el rebost, el menjador amb el rellotge antic... Aquí sóc feliç. Visc sola però amb el record de l'Eliseu. El sofà és tan tou i descolorit que quan hi seus t'enfoneses, però m'hi sento bé. Em porta records. Recordo quan seia aquí amb l'Eliseu...

Després de sopar aniré a dormir. Espero que en un son proper em pugui trobar amb l'Eliseu. Em sap greu pels altres, però jo somnio, a vegades, que emprenc el llarg viatge que diuen, i em retrobo amb ell. Ara només em resta el record, però algun dia em reuniré amb l'Eliseu i aquell dia sí tindrè una gran cita!! De moment, seguiré vivint amb un amor del record.